

Sygn. akt I ACa 533/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Beata Kozłowska

Sędzia SA Roman Dzik (spr.)

Sędzia SO del. Bernard Chazan

Protokolant st. sekr. sąd. Ewelina Borowska

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa L. O.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego W. – M. w W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 października 2012 r., sygn. akt XXIV C 311/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od L. O. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 533/13

UZASADNIENIE

Powód – L. O. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Dyrektora Aresztu Śledczego W. – M. kwoty 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu. Podniósł, że przebywał w areszcie śledczym od dnia 27 listopada 2009 r. w celach z monitoringiem, co stanowiło, jego zdaniem, postępowanie poniżające i urągające jego godności.

Pozwany Skarb Państwa wniósł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 10 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Sąd ten ustalił, że w L. O. przebywał w Areszcie Śledczym W. – M. od 27 listopada 2009 r. skazany na karę 9 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto prowadzone jest wobec niego postępowanie, w którym podejrzany jest on o udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym. Przez okres pobytu we wskazanej jednostce powód był zakwalifikowany decyzjami Komisji Penitencjarnych do grupy osadzonych wymagających warunków

zapewniających wzmoczoną ochronę bezpieczeństwa. Cella, w której przebywał powód była wyposażona w system monitoringu, łącznie ze znajdującym się tam pomieszczeniem sanitarno – higienicznym.

W tym stanie faktycznym Sąd uznał żądanie pozwu za nieusprawiedliwione.

Roszczenie powoda oparte było na twierdzeniu, że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych – godności (art. 23 k.c.) i że wobec tego ma on prawo do zadośćuczynienia za krzywdę na podstawie art. 448 k.c.

Jednakże, na co zwrócił uwagę Sąd pierwszej instancji, osadzenie powoda w celi specjalnej z monitoringiem nastąpiło stosownie do art. 73a § 5 k.k.w., co oznacza, że obraz z kamer systemu telewizji przemysłowej zainstalowanych w części celi mieszkalnej przeznaczonej do celów sanitarno-higienicznych oraz w łaźniach jest przekazywany do monitorów w sposób uniemożliwiający ukazywanie intymnych części ciała osadzonego oraz wykonywanych przez niego czynności fizjologicznych. Podobne rozwiązanie wynika z art. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 października 2009 r. w sprawie rodzaju urządzeń i środków technicznych służących do przekazywania, odtwarzania i utrwalania obrazu lub dźwięku z monitoringu w zakładach karnych, w myśl którego w celu uniemożliwienia przekazywania i utrwalania obrazu z intymnymi częściami ciała osadzonego oraz podczas wykonywania przez niego intymnych czynności fizjologicznych, stosuje się urządzenia systemu telewizji przemysłowej wyposażone w funkcję maskowania stref prywatności.

Pozwany podkreślał, że zamontowany w celach system monitoringu, w których przebywał powód, spełniał wymagane przez prawo warunki techniczne, a powód skutecznie tego nie podważył. Jak sam zeznał słuchany w charakterze strony, nie miał żadnych konkretnych nieprzyjemnych zdarzeń.

W tej sytuacji, skoro powód nie wykazał, aby obraz z celi, w której przebywał zawierał treści naruszające jego godność, czy prawo do prywatności, trudno uznać, aby miało dojść do naruszenia jego dóbr osobistych.

Jednocześnie strona powodowa nie wykazała, aby administracja aresztu śledczego stosowała akty świadomej represji czy dyskryminacji wobec powoda.

Sąd Okręgowy wskazał także, że nawet w przypadku uznania, że samo monitorowanie powoda w celi naruszało jego prawo do prywatności i godność, to nie było bezprawne, jak tego wymaga art. 24 k.c. Sąd przywołał art. 88 § 3 i art. 212a k.k.w. oraz art. 88c i art. 212b § 2 k.k.w. oraz wskazany wcześniej art. 73a k.k.w. Uznał, że działanie pozwanego nie było bezprawne, czego w istocie powód nie kwestionował.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wniósł powód zarzucając Sądowi pierwszej instancji poczynienie błędnej oceny prawnej, że w sprawie nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda – prawa do godności. Wniósł o zmianę wyroku i uwzględnienie powództwa.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie ma usprawiedliwionych podstaw.

Powód nie zakwestionował skutecznie poczynionych ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, a jedynie nie zgodził się z oceną prawną, że nie miało miejsce naruszenie jego godności.

W „normalnych” warunkach, monitoring obejmujący wykonywanie czynności w kącie sanitarnym osadzonego może – i z reguły narusza – prawo do prywatności i prawo do godności.

Jednakże w sprawie niniejszej, na co należy zwrócić uwagę, monitoring powoda jako osadzonego niebezpiecznego odbywał się zgodnie z prawem i warunkami technicznymi opisanymi przez stosowne przepisy. Nie miały zaś miejsca żadne „ekscesy”, będące odstępstwem od reguł wyznaczonych przez prawo.

W tej sytuacji poprawnie uznał Sąd Okręgowy, że w sprawie nie miało miejsce bezprawne naruszenie dóbr osobistych powoda; a tylko takie pozwala na ochronę, w tym w postaci zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c.

Skoro takie bezprawne naruszenie nie miało miejsca, apelacja powoda nie miała usprawiedliwionych podstaw.

Z tych względów, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 k.p.c., nie znajdujących przesłanek do zastosowania art. 102 k.p.c.